

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 20. prosince 2016 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Miloslava Sedláčka a soudců JUDr. Jitky Loucké a Mgr. Martiny Modrákové **t a k t o :**

K odvolání obžalovaného [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 6.10.2016, č.j. 1 T 103/2015 – 177 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu** rozhoduje tak, že

Obžalovaný

[REDACTED],

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED], t.č. ve vazbě ve Věznici [REDACTED] v jiné trestní věci,

j e v i n e n , ž e

v blíže nezjištěné době od 27.12.2013 do 11.04.2014 v obci [REDACTED] odeslal ze svého mobilního telefonu nezjištěné značky cestou sociální sítě Facebook [REDACTED] nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] která v jeho trestní věci projednávané u Okresního soudu Plzeň-sever pod sp. zn. 2 Tm 1/2013 byla v postavení svědka, několik výhrůžných zpráv, kterými se dožadoval, aby u soudu vypovídala jinak, než na policii, s tím, že pokud tak neučiní, může pro křivou výpověď skončit ve věznici [REDACTED] a [REDACTED]

█████████ přičemž v těchto věznicích nemají udavače jako je ona rádi, a vždycky se tam přijde na to, za co ten člověk sedí, což vedlo k tomu, že ██████████ dne 5.11.2014 u hlavního líčení před Okresním soudem Plzeň-sever v této trestní věci obž. ██████████ odmítla z důvodu těchto výhrůžek, na základě kterých měla strach o své bezpečí a bezpečí své rodiny, vypovídat, a proto její výpověď ze dne 8. 11. 2012 musela být soudcem podle § 211 odst. 3 písm. b) tr. řádu přečtena, přičemž nebylo zjištěno, že by poškozená při výpovědi na policii vypovídala nepravdu,

t e d y

jiného pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal, a spáchal takový čin na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti,

č í m ž s p á c h a l

zločin vydírání dle § 175 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **dvacet šest (26) měsíců**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **třiceti (30) měsíců**.

Odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-sever proti témuž rozsudku podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem rozhodl soud I. stupně tak, že obžalovaného ██████████ uznal vinným zločinem vydírání dle 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

v blíže nezjištěné době od 27.12.2013 do 11.04.2014 v obci ██████████ odeslal ze svého mobilního telefonu nezjištěné značky cestou sociální sítě Facebook ██████████ nar. ██████████ trvale bytem ██████████, ██████████ která v jeho trestní věci projednávané u Okresního soudu Plzeň-sever pod sp. zn. 2 Tm 1/2013 byla v postavení svědka, několik výhrůžných zpráv, kterými se dožadoval, aby u soudu vypovídala jinak, než na policii, s tím, že pokud tak neučiní, může pro křivou výpověď skončit ve věznici ██████████ a ██████████ přičemž v těchto věznicích nemají udavače jako je ona rádi, a vždycky se tam přijde na to, za co ten člověk sedí, což vedlo k tomu, že ██████████ dne 5.11.2014 u hlavního líčení před Okresním soudem Plzeň-sever v této trestní věci obž. ██████████ odmítla z důvodu těchto výhrůžek, na základě kterých měla strach o své bezpečí a bezpečí své rodiny, vypovídat, a proto její výpověď ze dne 7.11.2012 musela být soudcem podle § 211 odst. 3 písm. b) tr. řádu přečtena, přičemž nebylo zjištěno, že by poškozená při výpovědi na policii vypovídala nepravdu.

Za toto jednání soud I. stupně uložil obžalovanému ■■■■■ ■■■■■ trest odnětí svobody v trvání dvaceti šesti měsíců, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou.

Proti tomuto rozsudku si obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ podal včasné odvolání, které bylo podrobně odůvodněno jak samotným obžalovaným, tak i prostřednictvím obhájce a směřuje proti všem výrokům.

Obžalovaný uvádí, že dle jeho názoru se jednání nedopustil, když předmětná konverzace s poškozenou neobsahuje jedinou větu, kde by ji nutil, aby něco konala. Nejednal tedy s úmyslem vydírat, ač jsou slovní obraty místy poněkud svéráznějšího charakteru. Soud by měl také spatřovat výhrůžky ve zprávách poškozené, když jasně naznačuje, že hodlá svojí výpovědí zlikvidovat obžalované v trestní věci sp. zn. 2 Tm 1/2013. Rozebírá poté konkrétně text jeho komunikace s tím, že použité termíny mohou být vnímány jako urážka ze společenského hlediska, nikoli však jako urážka poškozené. Při lingvistickém rozboru textu záleží i na úhlu pohledu, stupeň škodlivosti hrozby je třeba vyvodit z reálných podkladů. Argumentace možností podat na poškozenou trestní oznámení je nesmysl, neobstála by jeho výpověď jako důkaz, aniž by byla podpořena pravomocným zprošťujícím rozsudkem. Minimálně z taktického hlediska nebylo možné trestní oznámení podat. Poškozenou pouze upozornil, rozhodně ji nenutil, aby svého jednání zanechala či jednala jinak. Dále poukázal na odůvodnění napadeného rozsudku, kde je uváděno, že byl souzen pro trestný čin a byl mu ukládán trest, když byl souzen jako mladistvý, tudíž pro provinění a ukládáno mu bylo trestní opatření. Nejde o písařskou chybu, ale lze to označit za neznalost právní terminologie. Uvádí rovněž, kdy vykonával trestní opatření a další trest, a vzhledem k tomu by mělo být aplikováno ust. § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku o zařazení do věznice s dozorem. Předmětná komunikace mezi ním a poškozenou byla hodnocena JUDr. Dortovou v rámci hlavního líčení ve věci sp. zn. 2 Tm 1/2013, dle senátu neobsahovala žádné výhrůžky. Zabývá se dále otázkou úmyslu, zavinění. Poškozená dle jeho názoru situaci dramatizovala ve vztahu ke strachu o bezpečí své rodiny. Rovněž shrnuje jména osob uváděných poškozenou ve výpovědi vztahující se k věci 2 Tm 1/2013 a možnou snahou se těmito osobám pomstít v souvislosti s hodnocením intimních oblastí poškozené, zabývá se i důkazní situací ve vztahu k obžalovanému ■■■■■ v uvedené trestní věci. Poukázal i na svá předchozí zaměstnání, když nikdy nepracoval jako ■■■■■ jak je v napadeném rozsudku uváděno. Závěrem polemizuje s možností výchovného působení v rámci výkonu trestu a zkreslenými představami soudu. S poškozenou nemá zájem se jakkoliv stýkat, nepodmíněný trest odnětí svobody považuje za neadekvátní a navrhl zrušení napadeného rozsudku s tím, že by byl obžaloby zproštěn. Je ochoten se poškozené za některé užití slovní obraty omluvit.

Z odůvodnění odvolání podaného prostřednictvím obhájce vyplývá, že obžalovaný vytýká soudu I. stupně vyhodnocení jeho jednání jako zločinu vydírání, i když jeho jednání skutkovou podstatu tohoto trestného činu nenaplní. Jeho „výhrůžka“ nebyla objektivně způsobila vzbudit u poškozené strach či důvodné obavy. Soud dává do souvislosti odmítnutí výpovědi svědkyně u soudu dne 5. 11. 2014 s výhrůžkami, které jí měl obžalovaný zaslat formou SMS zpráv na telefon. Tyto SMS zprávy soud vyhodnotil jako výhrůžku, i když sama svědkyně ve své výpovědi před soudem je označila za „pár konverzací z dubna“. Její strach přitom nevyvolávala tato konverzace, ale obava z toho, jaký obžalovaný je. Doslova uvedla, že „...věděla, že byl trestaný, věděla jsem už v té době, že je magor, tak jsem se bála. Proto jsem uvedla, že nechci vypovídat, že z něj mám strach“. To, že měla strach, nebylo v důsledku SMS zpráv, ale v důsledku jeho chování ještě dávno předtím, než SMS zprávy obdržela. K urážlivé zprávě ze Silvestra 2013 uvedla, že se pouze zalekla, že je obžalovaný

venku z vězení, což v ní vyvolalo blíže neurčenou obavu vyplývající z doslechu, jaký obžalovaný je a nevěděla, co může očekávat. Upozorňoval-li obžalovaný svědkyni, aby si rozmyslela, co bude říkat u soudu, neříkal jí, jak má vypovídat, ale pouze jí kladl na srdce, že musí vypovídat pravdu. Neměl v úmyslu ji nutit k tomu, aby vypovídala jinak, než v přípravném řízení, jen ji upozornil na to, že je třeba vypovídat pravdu. Soud tento požadavek obžalovaného odmítl jako účelový a poukázal na to, že obžalovanému šlo zřejmě o to, aby svědkyně při výslechu u hlavního líčení nejmenovala určité osoby, které dle jeho vyjádření s trestnou činností neměly nic společného. Dle soudu měl k takovému „upozornění“ použít nedovolený a zcela neadekvátní prostředek a postup, tj. hrozbu trestním oznámením pro křivou výpověď, což soud vnímá jako jinou těžkou újmu. Uvádí, v čem může spočívat protiprávnost jednání pachatele, přičemž obžalovaný se domáhal pravdivé výpovědi svědkyně, na což měl bezpochyby právo. Navíc výhrůžka vězením ze strany obžalovaného byla objektivně zcela nezpůsobitelná vyvolat u svědkyně obavu z těžké újmy. Navrhl závěrem, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby.

Rovněž státní zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-sever podal včasné odvolání a to do výroku o trestu, neboť trest uložený soudem považuje za nepřiměřeně mírný zejména s ohledem na závažnost spáchané trestné činnosti a trestní minulost obžalovaného. Shrnuje předchozí odsouzení obžalovaného s tím, že ani výkon společného trestního opatření v trvání tří let, dokonce ani předchozí výkon trestu odnětí svobody v trvání 26 měsíců, zjevně na obžalovaného neměl žádný výchovný vliv. Žalovanou trestnou činnost začal páchat dokonce bezprostředně po propuštění z výkonu tohoto trestu dne 27. 12. 2013. Trest byl uložen téměř při samé spodní hranici zákonné trestní sazby, když soud takto nízký trest odůvodnil polehčující okolností spočívající v tom, že obžalovaný ho spáchal ve věku blízkém věku mladistvých a zohlednil dobu, která od spáchání tr. činu uplynula. Soud by však měl hodnotit důsledně význam a dosah každé polehčující či přitěžující okolnosti pro povahu a závažnost spáchaného trestného činu a pro stanovení správného druhu a výměry trestu. Mezi významem jednotlivých okolností mohou být v konkrétním případě značné rozdíly a má za to, že soud přecenil význam uvedené jediné polehčující okolnosti. Výše uloženého trestu pak neodpovídá způsobu života obžalovaného před spácháním trestné činnosti ani evidentně zhoršeným možností jeho nápravy. Navrhl proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a uložil obžalovanému trest odnětí svobody ve výměře nejméně tři roky se zařazením do věznice s ostrahou.

Krajský soud v Plzni přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a způsobem stanoveným § 254 trestního řádu, tedy přezkoumával rozsudek v celém rozsahu, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska odvoláním vytýkaných vad. K vadám, které odvoláním nebyly vytýkány, by odvolací soud přihlédl jen, pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Po přezkoumání napadeného rozsudku naznačeným způsobem dospěl krajský soud k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, neshledal odvolací soud procesní pochybení, soud I. stupně v řízení postupoval zákonným způsobem s plným šetřením práv obžalovaného. Soud I. stupně provedl úplné dokazování, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu a odvolací soud vyjma níže uvedeného pochybení ve vztahu k výroku o trestu neshledal v hodnocení důkazů provedeném soudem I. stupně žádnou okolnost, která by vedla k závěru, že soud I. stupně nepostupoval v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu.

Krajský soud se v zásadě ztotožnil se skutkovými zjištěními okresního soudu, byť došlo k chybě v uvedení datace protokolu o výslechu svědkyně. Obžalovaný ve svém odvolání ve vztahu ke skutkovým zjištěním mj. namítal, že bylo uvedeno chybné datum, kdy měla poškozená učinit výpověď v řízení přípravném, která pak byla přečtena. Je třeba uvést, že námitka obžalovaného byla shledána důvodnou, neboť z obsahu protokolu o hlavním líčení ze dne 5. 11. 2014 ve věci sp. zn. 2 Tm 1/2013 vyplývá, že v případě svědkyně [REDAKCE] byla dle § 211 odst. 1 písm. b) tr. řádu čtena její výpověď z 8. 11. 2012. Datum uskutečnění její výpovědi v přípravném řízení byl ještě i ověřen v uvedeném spise (viz protokol o výslechu svědkyně na čl. 1424 spisu).

Je zřejmé, že okresní soud tak do skutkových zjištění převzal chybné datum 7. 11. 2012, které bylo uvedeno již v podané obžalobě (i v usnesení o zahájení trestního stíhání). Krajský soud má však za to, že se jednalo o formální pochybení, které nemělo za následek nesprávnost výroku o vině a následně i výroku o trestu, nicméně považoval za vhodné toto pochybení napravit. Z průběhu řízení bylo zřejmé, o jakou konkrétní výpověď se jedná, navíc sám obžalovaný byl čtení předmětné výpovědi svědkyně v hlavním líčení přítomen. Proto byl zrušen výrok napadeného rozsudku a došlo k uvedení správného data provedení výslechu svědkyně [REDAKCE] v popisu skutku, když tato výpověď byla v rámci hlavního líčení přečtena poté, co svědkyně odmítla z důvodu výhrůžek vypovídat, aby byl ve skutkových zjištěních shledán soulad s obsahem spisu.

Další námitky obžalovaného směřovaly k právnímu posouzení. Je třeba uvést, že okresní soud situaci správně vyhodnotil. Je pravdou, že se jedná o situaci hraniční, ale je třeba přihlídnout na straně poškozené k osobní znalosti obžalovaného, jeho fyzickým dispozicím apod., kdy poškozená mohla mít reálnou obavu, mohla se cítit tak, že je na ni činěn protiprávní nátlak v souvislosti s její primární výpovědí. Poukázal-li obžalovaný ve svém odvolání na lingvistický rozbor, nelze tímto argumentovat, neboť je třeba se zabývat tím, jak konkrétní slovní formulace, jednotlivé pasáže působili na konkrétní poškozenou. Objektivně pak tyto výhrůžky byly způsobilé u poškozené vzbudit strach či důvodné obavy. Poškozená není nepochybně školním lingvistou a je třeba posoudit, jak ona si uvedené formulace ze strany obžalovaného může vyložit. To není otázkou znaleckého zkoumání, ale je to otázka vnímání konkrétní poškozené právě s odkazem na její zkušenosti a povědomost, a to jak obecně, tak i ve vztahu právě k obžalovanému. Je to obdobná situace jako např. u posouzení, kdy je užitá maketa zbraně, zda se jedná o maketu či střelbyschopnou zbraň. Pokud byla tato otázka řešena, nelze posuzovat, zda by to poznal znalec, ale je třeba vzít v úvahu a posoudit, jak bylo působeno do sféry vnímání konkrétního poškozeného s přihlédnutím ke konkrétní situaci. Proto okresní soud, a s tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje, dospěl k závěru, že poškozená oprávněně mohla považovat jednání obžalovaného jako výhrůžky, kterými bylo na ni působeno jako na svědkyni. Slovní obraty a formulace užitá v komunikaci s poškozenou nejsou pouze svéráznějšího charakteru či výlevem emocí, jak uvádí obžalovaný ve svém odvolání, takto je nelze posuzovat. Jeho vyjádření v rámci předmětné komunikace nelze vnímat pouze jako nezdvořilé, není na něho nahlíženo diskriminačně. Obžalovaný i sám v odůvodnění odvolání poukazuje na to, že záleží na úhlu pohledu a je třeba uvést, že soud posuzoval jednání obžalovaného právě v kontextu vnímání poškozené, neboť té byla komunikace určena. Být, jak již bylo uvedeno, se jedná o případ hraniční, právní posouzení a skutková zjištění okresního soudu byla shledána správnými. Je třeba i uvést, že ani odvolací soud neshledal žádné skutečnosti svědčící o snaze poškozené přitížit obžalovanému, popsala skutkový děj tak, jak jej vnímala v kontextu s ostatními okolnostmi. Vyjádření poškozené v rámci komunikace s obžalovaným je třeba posoudit jen jako reakci na formulace

obžalovaného. Nelze se ztotožnit s názorem obžalovaného, že poškozené neříkal, jak má vypovídat a pouze chtěl, aby vypovídala pravdu, neboť obsah sdělení obžalovaného jeho vyjádření odporuje. Pokud obžalovaný uvádí, že záleží na něm, jakým způsobem bude komunikovat, je však třeba, aby si uvědomil případné důsledky nejen nevhodné, ale i neoprávněné komunikace. Výslovně i obžalovaný uvedl, že motivem jeho jednání byla snaha o záchranu spoluobviněného [REDAKCE] a způsob komunikace s poškozenou i volené formulace nesvědčí pro to, že by chtěl poškozenou ochránit před případným trestním oznámením. Pokud by svědkyně v rámci věci sp. zn. 2 Tm 1/2013 popisovala skutečnosti, které nevnímala osobně, ale o kterých měla povědomost z doslechu, zcela jistě by se nalézací soud hodnocením výpovědi zabýval i v kontextu s dalšími provedenými důkazy. Nelze vycházet z hodnocení samotného obžalovaného, zda a případně které osoby se na trestné činnosti podílely či nikoli. Argumentuje-li obžalovaný posouzením komunikace mezi ním a poškozenou v rámci trestního řízení vedeném ve věci sp. zn. 2 Tm 1/2013, je třeba uvést, že je třeba vycházet z důkazů provedených v rámci tohoto řízení a tyto důkazy jsou poté soudem hodnoceny a to jak jednotlivě, tak i v souhrnu. Pokud obžalovaný poukázal na to, že by nikdy neublížil ženě, že se poškozené v minulosti zastal, když byla slovně napadena, je třeba chápat souvislost s trestním řízením ve věci 2 Tm 1/2013, jim prezentovanou tendenci chránit spoluobviněného a v tomto kontextu je obava poškozené shledána objektivní.

V souvislosti s hodnocením provedených důkazů je pro úplnost třeba připomenout, že pokud okresní soud jako soud prvního stupně ve věci provedl úplné dokazování a provedené důkazy hodnotil způsobem předvídaným v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a logicky se s nimi vypořádal, pak krajský soud jako soud odvolací je ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně vázán a není oprávněn do něho zasahovat. V daném případě shledává odvolací soud dokazování provedené nalézacím soudem úplným a hodnocení důkazů ve vztahu ke skutkovým a právním závěrům, které okresní soud provedl, nevybočuje ze zákonných hledisek a v žádném případě neodporuje principům logiky.

Soud I. stupně pak i správně vysvětlil úvahy související s pohrůzkou jiné těžké újmy, tedy v případě poškozené hrozbu trestním oznámením a následným výkonem trestu odnětí svobody, kdy poškozená ji jako těžkou újmu objektivně pociťovala. S odkazem na judikaturu je nerozhodné, zda se poškozená trestné činnosti, jejímž oznámením se jí hrozí (tedy přečinem křivého obvinění či křivé svědecké výpovědi) dopustila či nikoli a též je třeba poukázat na to, že se jednalo na straně obžalovaného o jednání neoprávněné. Nemohl tedy na poškozené vynucovat, aby vypovídala dle představ obžalovaného. Zavinění obžalovaného pak bylo soudem I. stupně správně shledáno ve formě úmyslu, nikoli ve formě nedbalosti, jak se domáhá obžalovaný.

Ke skutečnosti, že se obžalovaný nachází ve výkonu vazby v jiné trestní věci, nebylo soudem I. stupně přihlíženo, byla respektována zásada presumpce nevinny a námitka obžalovaného není důvodnou. Stejně tak z průběhu řízení před soudem I. stupně, ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by soud (resp. předseda senátu) jednal zaujatě. Pokud obžalovaný poukazoval na slovní rozepři předsedy senátu s obžalovaným v minulosti, nijak nekonkretizoval, jakým způsobem se tato skutečnost měla projevit v předmětné věci. Krajský soud tudíž tuto námitku shledal nepodloženou a ani ji jako námitku podjatosti neposuzoval, navíc obžalovaný ani v rámci veřejného zasedání před krajským soudem námitku podjatosti nevznesl.

Námítka obžalovaného ve vztahu k jeho předchozímu zaměstnání, kdy v napadeném rozsudku bylo uvedeno, že měl pracovat jako [REDAKCE] je pouze formálním pochybením, nemajícím vliv na závěry soudu ohledně viny či trestu. Stejně tak není důvodnou námitka obžalovaného, že rozsudek, který mu byl doručen, nebyl podepsán předsedou senátu, neboť předseda senátu podepisuje originál vyhotovení rozsudku a účastníkům řízení (tedy i obžalovanému), jsou rozesílány pouze opisy rozhodnutí (viz. ust. § 17 vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy, dle kterého není-li výslovně předepsáno, že opis (stejnopis) soudního rozhodnutí má být podepsán tím, kdo rozhodnutí vydal, připojí se na konci po pravé straně strojem nebo otiskem razítka jméno, příjmení (s uvedením případného akademického titulu nebo vědecké hodnosti) a funkce (předseda senátu, samosoudce, vyšší soudní úředník, soudní tajemník, ve věcech přípravného řízení Nt a Ntm soudce) toho, kdo písemnost podepsal, se zkratkou „v. r.“. Po levé straně se připojí doložka „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména a podpisu vedoucího kanceláře nebo jím zmocněného zaměstnance.).

Krajský soud však shledal pochybení okresního soudu ve výroku o trestu a to v souvislosti s vyhodnocením pasáží týkajících se předchozího odsouzení obžalovaného.

Pokud se týká předchozích odsouzení, je třeba vzít v úvahu, že obžalovaný byl odsouzen jako mladistvý a bylo mu ukládáno trestní opatření. Námítka obžalovaného týkající se této otázky byla tedy shledána důvodnou. Byla-li v odůvodnění napadeného rozsudku nesprávně užitá právní terminologie (místo trestního opatření uveden trest), toto samo o sobě by bylo považováno celkem za nepodstatné. V užití nesprávné terminologie v odůvodnění napadeného rozsudku není ze strany soudu I. stupně shledáván úmysl obžalovanému přitížit, neboť z odůvodnění vyplývá, že soud pouze užil terminologii pro dospělé pachatele, nikoli, jak správně měl učinit v případě obžalovaného, terminologii pro mladistvé pachatele. V souvislosti s ustanovením § 35 zákona o soudnictví ve věcech mládeže však tato skutečnost má podstatný význam. Dle uvedeného ustanovení u mladistvého, kterému bylo uloženo trestní opatření převyšující jeden rok, rozhodne o tom, zda se odsouzení zahltuje, soud pro mládež a to po výkonu tohoto trestního opatření přihlíží k jeho chování ve výkonu odnětí svobody. Pokud tedy soud pro mládež rozhodne pozitivně, nelze předchozí odsouzení posoudit jako přitěžující okolnost, tedy okolnost, kterou by bylo možno hodnotit při ukládání trestu a zařazování do konkrétního typu věznice, jak tomu bylo v případě obžalovaného [REDAKCE]. K odsouzení, které bylo zhlazeno, lze pouze přihlídnout a toto posoudit při hodnocení, zda taková osoba, tedy v uvedeném případě obžalovaný, má sklony k páčání trestné činnosti. Formálně to však nelze považovat za přitěžující okolnost a výraznějším způsobem tuto skutečnost promítat do druhu a výměry trestu, což se v tomto případě stalo.

Pokud okresní soud jako soud pro mládež, který měl o zhlazení, ať již v pozitivním či negativním smyslu, rozhodnout ve věci vedené pod sp. zn. 2 Tm 1/2012 a neučinil tak, nezbyvá, aby si soud I. stupně, který nyní ve věci rozhoduje, tuto věc posoudil jako předběžnou otázku. Z obsahu spisu vyplývá, že k průběhu předchozího výkonu trestního opatření nebyly zjištěny negativní poznatky, nevyskytly se žádné problémy. Za této situace je třeba na obžalovaného [REDAKCE] hledět, jako by nebyl odsouzen. Spáchání trestné činnosti bezprostředně po propuštění z výkonu trestního opatření (v odůvodnění rozsudku uvedeno trestu odnětí svobody) je tak třeba vzhledem k vyřešení předběžné otázky ve prospěch obžalovaného posoudit pouze ve vztahu k hodnocení osoby obžalovaného, nikoli jako přitěžující okolnost jako takovou. Pokud by obžalovaný vykonal trestní opatření a nedošlo by k jeho zhlazení, výkon trestního opatření by byl podstatnou skutečností pro posouzení

zařazení do příslušného typu věznice, neboť není rozhodné, zda obžalovaný vykonal trest či trestní opatření odnětí svobody.

Z těchto důvodů krajský soud neshledal podmínky pro uložení trestu odnětí svobody nepodmíněného, byť si je vědom trestní minulosti obžalovaného, vzhledem k zahrazení odsouzení nelze předchozí odsouzení hodnotit formálně jako přitěžující okolnost. Na obžalovaného je třeba pohlížet jako na formálně netrestanou osobu, proto by bylo nepřiměřeným ukládat trest odnětí svobody nepodmíněný. Proto tedy krajský soud zrušil výrok o trestu z napadeného rozsudku a místo původně ukládaného trestu odnětí svobody nepodmíněného shledal podmínky pro uložení trestu nespojeného s přímou trestní represí, tedy trestu odnětí svobody podmíněně odloženého na zkušební dobu. Výměru trestu stanovenou nalézacím soudem ponechal, tedy výměru v trvání 26 měsíců. Jako přiměřenou pak shledal zkušební dobu v trvání třiceti měsíců.

Prezentuje-li obžalovaný ve svém odvolání svůj postoj k poškozené spočívající v tom, že nemá v úmyslu jakýmkoliv způsobem ji kontaktovat, lze toto kvitovat. V návaznosti na to nepovažoval soud za potřebné tuto skutečnost ověřovat v odvolání v úvahu dávaným výsledkem svědka [REDAKCE]. Pokud pak vůči obžalovanému v současné době je vedeno další trestní řízení, při respektování presumpce neviny, kdy k tomuto trestnímu řízení nebylo přihlíženo, nelze vyloučit případné ukládání trestu souhrnného, avšak tuto otázku nelze předjímat.

Námítky obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] byly zčásti shledány důvodnými, jak je výše uvedeno, proto krajský soud napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že vyjma formální změny datace čtené výpovědi poškozené z přípravného řízení zrušil výrok o trestu a obžalovanému uložil trest výchovný. Pokud se pak týká uložení trestu, povede-li obžalovaný ve zkušební době podmíněného odsouzení žádný život, bylo by vyloveno osvědčení, v opačném případě by byly zavedeny podmínky pro případnou přeměnu na trest odnětí svobody nepodmíněný.

V návaznosti na výše uvedené pochybení soudu nalézacího, které se odrazilo v uložení trestu výchovného, bylo odvolání státního zástupce jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné

ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 20. prosince 2016

Mgr. Miloslav Sedláček, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Martina Modráková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lucie Grabmüllerová